

Uyuyabilmek Bile Beceri İster

– safdeha · 18 Haziran 2019

Gece olur yatağın yolunu tutarız. Uzanırız boylu boyunca, mezarda yatar gibi... Lakin gözümüzde türlü filmler gelir gider, içinde acı, sevinç, aldatan, yalanlar... Neler oynar. Bir türlü uyuyamayız. Bir sıkıntı basar, koyunları sayar, neredeyse matematik profesörü oluruz ama uyku gelmez. Utanır mı, saklanır mı uykumuz nedir bu oyunu anlayamayız. Hemen buna isim veririz, depresyon bu, delirdim mi yoksa ki, cinler mi sardı etrafımı yoksa ya, vardır öcüler böcüler! Korkmaya başlarız. Dışarıda bir de yağmur başladı mı, şimşek çakıp yeri göğü deldi mi bu sesler ile korkunun merkezine düşeriz, karanlığa bırakırız her şeyi...

Uyumak dinlenmek mi yoksa yapmamız gereken olmazsa olmaz mı? O cenderede neden uyumaya zorlarız ki kendimizi... Gidip abdest alıp, iki rekât namaz kılıp, Kur'an okusak yahut tespih çeksek, dua etsek ya! Olmaz hemen televizyonun yanına otururuz, zehrin çaresi panzehirdir ya... Bir film ararız. Ancak gece ancak korku filmleri ya da müstehcen sahnelerin olduğu görüntülerden başka ne olur ki? Yetişkiniz desek, günah olmasını ya da korkuya razı olmayı göze alsak, daha fazla bir sıkıntı bizi alaşağı eder.

İnsan nasıl bir tercih üstüne günü geçirmişse onlardır aslında gözünün önünden gitmeyen sahneleri... Biri birini bıçaklamıştır, gözümüz kan görmüş, çaresizliği seyretmiş, bu kavgaya müdahale etmemiş, yaralı kişiye ambulans bile çağırılmamıştır. Bana ne desek de, beynimiz bu görüntüyü bir yerine kopyalamış ve uyku anında bize sergilemiştir.

Günlük hayatta ki, tercihlerimiz gerçekten çok önemlidir. Hani uyumayı becersek bile, bu görüntüler rüyamıza yansır, bu sefer bıçaklanan biz oluruz ve işi tersinden görür, seyredenlere veryansın da edebiliriz. Kötünün, kötülüğünün bedeli bizi takip eden cansız gölge gibidir.

Hadi olumsuz bir örnek vermeyelim, hani olumlu da olsun. Birine âşık olmuşuzdur. Ona tapar gibi kendimizi vermişizdir. Yatağa uzansak, onunla paylaştıklarımız gözümüzün önünde, kâh özler kâh güler, paylaştıklarımızı düşünür dururuz. Üstelik bu sefer filmi biz üretiriz hayallerimiz ile. Şöyle olsa böyle olur, yarın olsun da şurada buluşalım, bir hediye alayım, oturup şiir bile yazarız. Elimizde çiçekler hazırdır bile... Öylesine sahiplenmişizdir ki, uyuyamayız ve bunu yaşamak da bizi ne kadar mutlu eder. Sonuçta uyuyamayız.

Uykuya vardığımız bu anlar, aslında yaşadıklarımızı sorguladığımız, pişmanlıklarımızı ve kul hakkına neden olan sahnelerin tespiti olmalı. Yapılan hataları not alıp, bir daha asla yapmak istemeyeceğimiz tövbeler olmalı. Her uykuya gittiğimizde bu hata ve gereksiz abartıları azalttığımız bir dünya hayatını tercihlerimize yansıtmalıyız. Doğruya yakın, yani Allah'ın istediği bir kul gibi yaşarsak, bu yolda ki

tercihlerimizde samimi isek, uyku afyon alır gibi hemen sarar gözlerimizi... Biz buna ölmeden ölmek, ölmeden sorgulamak, sorguyu öbür dünyaya bırakmamak diyoruz. Başkalarına acımak yerine kendimize acımak, kendi arkadaşımız olan beden ve ruhumuzu huzura kavuşturarak barış içinde yaşatmak gereklidir.

Huzurlu uyku ancak, kul hakkına girmeyen, yaptığı her işte israfa gitmeyen, günahı sevmeyen ve nefesine hükümdar olan kişilerin harcıdır. Yaptığı ibadetin bir şükür olduğunu bilerek, maddesinden sıyrılıp aşka ererek yapmak... Yapmayı canı gönülden istemek, onu özlemek ve aramak... Baki olan Allah'a âşık olmak ve yalnızca ondan korkmak... İle olur. İnsanın sevdiği bir iş, ona zor gelir mi? O işi yapma deseler dahi yaparız, ölmeyi bile göze alırız. İnsan sanırım, kime ibadet ettiğini bilmiyor mu ne!

Eğer günlük uykuyu düzene sokabilirsek, sonsuz uyku da düzene girer. Bütün kaide ve tatbikatlara alışırız. Alıştığımız yerde gözümüzü açar ve yaşamaktan mutlu oluruz. İnsan bu dünyada cennet emarelerini yaşamazsa, nasıl öbür dünyada cenneti hissedebilir ve kabul edebilir ki?

Dünyada bile sorguyu yapıp, hakkını verdiğimizde uyuyabiliyorsak, öldükten sonra uyanıp-dirildikten sonra sorgunun olmayacağını nasıl inkâr eder ve gafilce yaşarız ki... Bu dünya öbür dünyanın bir gölgesi, içinde ruhu yok ve bu yüzden ölüyor. Emaneti bırakıp, ruhumuzun yeni şekil aldığı bedenle başka dünyayı yaşamaya başlıyoruz. İki dünyanın bedeni farklı ama ruhu aynı... Dünyaya alıştıysak yeni bedenimize alışmamız zaman alacaktır. Bu yüzden yokluğu öğrenmek yani tasavvuf ilmine göre fenaya varmak ve beka ilmini aramak takvadandır. Fenanın varış yeri de bekaya çıktığı yerde kalptir.

Ne yaparsak yapalım göz kapanır ama kalp uyumaz. Kalbimizi tanıyalım, koruyalım ve onu ilahi şükürle besleyelim inşallah. Kalbini bilmeyen kendini bilmez. Kendini bilmeyene deli bile denmez.

Size sağlıklı uyku diliyorum. Sakın uyandığınız da yattığınızdan daha fazla yorgun olmayın. Uykunun küçük bir ölüm olduğunu da asla unutmayın. Uyandıran ve yaşatan Rabbimize şükredin. Selam ve dua ile.

Saffet Kuramaz